

Arrest

nr. 284 124 van 31 januari 2023
in de zaak RvV X en X/ XI

In zake: 1. X
2. X
Wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders
X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X op 5 augustus 2022 hebben ingediend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige zoon X (rolnummer X) en hun minderjarige dochter X (rolnummer X), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché M. SOMMEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 28 juli 2022 inzake de eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker) en de tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) werd beroep aangetekend bij verzoekschriften van 5 augustus 2022, gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder de dossiernummers RvV X en RvV X. Aangezien verzoekster de zus is van verzoeker en in acht genomen dat verzoekster zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming en onderhavig beroep in feite en in rechte beroept op dezelfde argumenten als verzoeker, worden voormelde zaken wegens verknochtheid gevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

2.1. Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen in gezelschap van zijn ouders op 15 oktober 2019. Verzoekster werd in 2021 geboren in België.

Op 22 oktober 2019 dienden de ouders van verzoekers een eerste verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de wet van 15 december 1980 ook in verzoekers naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek nam de commissaris-generaal op 27 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 16 december 2021 besloot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. X tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de verzoeken om internationale bescherming van de ouders van verzoekers.

2.2. Op 18 januari 2022 dienden verzoekers, wettelijk vertegenwoordigd door hun ouders, een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam in.

2.3. Nadat een vragenlijst werd ingevuld, werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 11 maart 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 8 juni 2022. Op dezelfde dag werd de moeder van verzoekster in naam van verzoekster – gezien haar jeugdige leeftijd – op het CGVS gehoord.

2.4. Op 28 juli 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen ‘niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)’. Deze beslissingen, die de bestreden beslissingen uitmaken, werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

2.4.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker (A. B. M. A.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...) geboren in San Salvador in El Salvador. Aldus ben je minderjarig. Je woonde tot je vertrek uit het land samen met je vader O. (...) O. (...) A. (...) H. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) en je moeder Y. (...) Y. (...) B. (...) G. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) in La Libertad. Zij verblijven eveneens in België. Op (...) werd je jongere zus C. (...) A. (...) B. (...) G. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) geboren in België, zij bezit eveneens de Salvadoraanse nationaliteit. Je hebt nog een oudere stiefzus, Z. (...) D. (...) A. (...) V. (...), die enkele jaren geleden met haar moeder naar de Verenigde Staten verhuisde.

Op 22 oktober 2019 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten El Salvador omdat jouw familie problemen kende met benedeleden.

Voor dit verzoek werd op 27 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het CGVS oordeelde dat je ouders vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de problemen die ze met de benedeleden zouden gekend hebben. Je ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen over hun problemen met de benedeleden. Op 16 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Je ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 maart 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige zus C. (...) A. (...) B. (...) G. (...), een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. Je verklaarde daarin dat je ouders niet vertelden waarom jullie naar België verhuisd zijn. Zo vertelde je dat enkel weet dat je naar België kwam om een nieuwe taal te leren. Uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat jij en je zus niet van de problemen van jouw ouders afweten, en dat je ouders jullie hiervan niet van op de hoogte proberen te stellen. Bij terugkeer naar El Salvador vrees je dat bendes je zouden meenemen en kwaad berokkenen.

Ter staving van je verzoek leg je geen documenten neer. Tijdens het interview van je zus legt je moeder enkele nieuwsberichten neer wat betreft de veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde motieven die jouw ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Deze problematiek werd door jouw ouders aangehaald in het kader van hun eerste verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS oordeelde in het eerste verzoek van jouw vader en moeder dat aan deze vrees voor benedeleden geen geloof kon worden gehecht. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verder bracht je moeder tijdens het persoonlijk onderhoud van je zus naar voren dat zij in jouw hoofde vreest dat je in El Salvador door de bendes gerekruteerd zou kunnen worden (CGVS (...), p.3). Zelf verklaar je dat El Salvador geen veilig land is, en dat je vreest dat de benedeleden je kunnen meenemen, dat ze je wapens gaan tonen of dat ze je iets gaan aandoen (CGVS (...), p.3). Toen je nog in El Salvador woonde, heb je wel nooit problemen in die zin gehad (CGVS (...), p.3). Dient aldus te worden vastgesteld dat jij en jouw ouders zich voor dergelijke vrees veeleer baseren op vermoedens en algemene informatie. Het volstaat echter niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Er zijn in jouw verklaringen noch in die van de verzoeken van jouw moeder concrete indicaties te vinden waaruit zou blijken dat je problemen met bendes dient te vrezen. Deze vrees blijft dan ook hypothetisch van aard.

Uit de verklaringen van je moeder tijdens het persoonlijk onderhoud van je zus blijkt dat zij vreest dat je door de politie zou worden ingerekend als mogelijk bendelid, dit naar aanleiding van de uitgeroepen noodtoestand in El Salvador (CGVS (...), p.3). Waar jouw moeder nog op algemene wijze een vrees aanhaalt naar aanleiding van de noodtoestand en de veiligheidssituatie in El Salvador (CGVS (...), p.3), moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat jij het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar jij en jouw moeder in gebreke blijven.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat jij louter en alleen op basis van jouw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. Je hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats jouw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdrede om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus Salvador. Situation Sécuritaire van 4 juli 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20220704.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door de aanwezige bendes en de Salvadoraanse politie en veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is gerelateerd aan de bendes. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit de aard en/of vorm van het geweld gebruikt door de bendes en de Salvadoraanse autoriteiten blijkt duidelijk dat welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel worden gevisieerd. Het geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

In het kader van de noodtoestand hebben de Salvadoraanse autoriteiten op grote schaal personen gearresteerd en vastgehouden omwille van een vermeende band met de bendes, waaronder ook onschuldige burgers die het slachtoffer zijn van willekeurige arrestaties. In deze context is er sprake van mishandelingen, het schenden van mensenrechten en vasthoudingen waarbij juridische procedures niet worden gegarandeerd. Ondanks de ontwikkelingen in El Salvador is er echter geen sprake van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ondanks de precaire situatie in El Salvador, blijkt uit de informatie niet dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door jou voorgelegde documenten kunnen deze vaststellingen niet in een ander licht plaatsen en wijzigen. Jouw paspoort ondersteunt jouw verklaringen over jouw nationaliteit en identiteit, zaken die niet worden betwist.

Ook de overige documenten die je moeder neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De krantenartikelen betreffen de algemene situatie in El Salvador. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, en daar blijf je in gebreke.

De definitieve beslissingen in hoofde van jouw ouders werden toegevoegd aan het administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2.4.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster (C. A. B. G.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij hebt de Salvadoraanse nationaliteit en werd op (...) geboren in België. Aldus ben je minderjarig. Je vader O. (...) O. (...) A. (...) H. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) en je moeder Y. (...) Y. (...) B. (...) G. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) en je broer M. (...) A. (...) A. (...) B. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) woonden tot hun vertrek uit El Salvador in La Libertad. Zij verblijven eveneens in België. Je hebt nog een oudere stiefzus, Z. (...) D. (...) A. (...) V. (...), die enkele jaren geleden met haar moeder naar de Verenigde Staten verhuisde.

Op 22 oktober 2019 dienden jouw ouders een eerste verzoek om internationale bescherming in, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in jouw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Je ouders verlieten El Salvador omdat jouw familie problemen kende met bendeleden.

Voor dit verzoek werd op 27 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen. Het CGVS oordeelde dat je ouders vage en ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de problemen die ze met de bendeleden zouden gekend hebben.. Je ouders dienden een beroep in tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Zij hielden in hun beroep vast aan hun verklaringen over hun problemen met de bendeleden. Op 16 december 2021 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS. Je ouders gingen niet in cassatieberoep tegen deze beslissing. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 maart 2022 diende je, net zoals jouw minderjarige broer M. (...) A. (...) A. (...) B. (...), een verzoek om internationale bescherming in jouw naam in. In het kader van jouw eigen verzoek wordt er verwezen naar de problemen die door jouw ouders werden aangehaald, met name de vrees voor de bendeleden. Uit de verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat jij en je broer niet van de problemen van jouw ouders afweten, en dat je ouders jullie hiervan niet van op de hoogte proberen te stellen.

Ter staving van je verzoek legt je moeder in hoofde van jij en je broer enkele nieuwsberichten neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in El Salvador.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal. Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder Y. (...) Y. (...) B. (...) G. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw administratieve dossier en jouw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat jouw verzoek om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 22 oktober 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is (zie administratief dossier). Uit de verklaringen van jouw moeder blijkt dat zij vreest dat jij alleen zou overblijven indien jouw ouders iets zou overkomen, naar aanleiding van de problemen waarvoor ze uit El Salvador gevlucht zijn (CGVS (...), p.4). Deze beweerdde problemen met bendeleden werden reeds door jouw ouders aangehaald in het kader van hun verzoek om internationale bescherming (zie arrest toegevoegd aan het administratieve dossier). Het CGVS motiveerde omstandig waarom aan deze vrees geen geloof kon worden gehecht. Deze conclusie werd bovendien in beroep bevestigd door de RvV, waardoor deze beoordeling vast komt te staan. Het CGVS kan dan ook om de redenen vermeld in het arrest niet besluiten dat er in jouw hoofde elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft de door jouw moeder neergelegde informatie in verband met de noodtoestand in El Salvador, moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat je het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, wat in deze niet het geval blijkt.

Wat voorts betreft de bemerking van jouw moeder dat jij in de toekomst, naarmate je opgroeit, ook wel eens problemen zou kunnen krijgen met bendes, en mogelijks drugs zou moeten verkopen of op wacht staan (CGVS (...), p.3, 4), dient te worden opgemerkt dat zij zich hiervoor louter op vermoedens lijkt te baseren. Dergelijke verklaringen, die louter hypothetisch van aard zijn, tonen geen nood aan bescherming aan.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

De analyse van de subsidiaire beschermingsstatus is identiek aan deze zoals weergegeven onder punt 2.4.1.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschriften

In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3 tot 48/6 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*, van het rechtszekerheids-, redelijkheids-, zorgvuldigheids- en vertrouwensbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht. Tot slot menen verzoekers dat er sprake is van een schending van de redelijke termijneis.

Na een theoretisch betoog aangaande de aangehaalde rechtsbepalingen en -beginselen, betwisten verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten zij dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin hebben. Verzoekers betogen verder dat zij minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekers vorderen in hoofdde de bestreden beslissingen vernietigd te zien teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen, in ondergeschikte orde te worden erkend als vluchteling en in uiterst ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen geen nieuwe stavingstukken aan de verzoekschriften.

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekers aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekers niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of

artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 3.3.2.

3.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 265 643 van 16 december 2021 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om internationale bescherming van de ouders van verzoekers dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in hun naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Dit omdat geen geloof gehecht kon worden aan de beweerde problemen met de bende 18 *revolucionares*.

3.3.5. Verzoekers dienen op 18 januari 2022 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...) 6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

De memorie van toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet stelt onder andere: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108). Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van dien aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.6. Op 8 juni 2022 wordt verzoeker gehoord op het CGVS. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de aanwezigheid van jouw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen”.

Gezien de jeugdige leeftijd van verzoekster werd haar moeder in haar naam op het CGVS gehoord op 8 juni 2022. Ten aanzien van verzoekster wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal. Meer bepaald werd, rekening houdend met je jeugdige leeftijd, het persoonlijk onderhoud rechtstreeks van jouw moeder Y. (...) Y. (...) B. (...) G. (...) (CGVS (...); DVZ (...)) afgenomen die tevens in de mogelijkheid verkeerde om stukken neer te leggen. Bovendien heeft het

persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat die tevens in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen”.

Verzoekers voeren geen enkel concreet verweer tegen deze motieven. Evenmin blijkt uit de bijgebrachte stukken dat aan verzoekers nog andere procedurele waarborgen dienden te worden toegekend. Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat de rechten van verzoekers in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat verzoekers kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

3.3.7. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verwijst verzoeker naar de gevaren en de onveiligheid in El Salvador (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud verzoeker CGVS (hierna: CGVS M), p. 3). Daarnaast verwijst verzoeker naar het feit dat hij omwille van de onveiligheid door de bendes niet buiten kon komen (*ibid.*). De moeder van verzoekers verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar de gevaren en de onveiligheid in El Salvador. Zij verwijst in dit verband naar krantenartikelen waarin de risico's en consequenties van kinderen die tot rivaliserende bendes behoren, aangehaald worden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS (hierna: CGVS V), p. 3). Daarnaast verwijst zij naar het feit dat de politie sinds het uitroepen van de noodtoestand in El Salvador de bevoegdheid heeft gekregen om iedereen aan te houden die banden zou hebben met bendes. Zij meent verder dat verzoeker hier het slachtoffer van kan worden (CGVS V, p. 4). De moeder van verzoekers vreest in hoofde van haar kinderen een gedwongen rekrutering (CGVS M, p. 3 en CGVS V p. 3).

In de bestreden beslissingen worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) uit de administratieve dossiers blijkt dat hun verzoeken om internationale bescherming in wezen uitsluitend berusten op dezelfde gronden als deze die hun ouders aangehaald hebben ter staving van hun verzoek om internationale bescherming van 22 oktober 2019, waarvan de beslissing definitief is. Verzoekers' ouders hebben immers de vermeende problemen met bende 18 *revolucionares* aangehaald. Uit de verklaringen van de moeder van verzoekers blijkt dat zij in hoofde van verzoekster vreest dat zij alleen zou overblijven naar aanleiding van de problemen waarvoor ze uit El Salvador gevlucht zijn. Evenwel moet worden vastgesteld dat het CGVS in het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoekers' ouders oordeelde dat geen geloof kon worden gehecht aan deze vermeende problemen, hetgeen bevestigd werd door de Raad in arrest nr. 265 643 van 16 december 2021;

(ii) wat betreft de vrees die door de moeder van verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster naar voren werd gebracht – dat verzoekers door de bende gerekruteerd zouden worden, en meer bepaald dat verzoekster mogelijks drugs zou moeten verkopen of op wacht staan – en inzake de vrees die verzoeker zelf aanhaalde dat El Salvador geen veilig land is, dat hij vreest dat de bendeleden hem kunnen meenemen, hem wapens tonen of iets zullen aandoen, moet worden opgemerkt dat verzoekers nooit problemen in die zin hebben gehad en er noch in de verklaringen van verzoekers noch in de verzoeken van hun moeder concrete indicaties te vinden zijn waaruit zou blijken dat zij problemen met de bendes dienen te vrezen. Verzoekers' ouders baseren zich voor dergelijke vrees veeleer op vermoedens en algemene informatie wat niet volstaat om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken;

(iii) waar de moeder van verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster nog op algemene wijze een vrees aanhaalt naar aanleiding van de noodtoestand waarbij verzoeker zou worden ingerekend door de politie als mogelijk bendelid, moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekers in gebreke blijven;

(iv) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat zij louter en alleen op basis van hun verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador zullen worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling;

(v) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zouden stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Verzoekers benadrukken in de verzoekschriften vooreerst dat zij van mening zijn dat de commissaris-generaal de bestreden beslissingen buiten de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgen dat nergens in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van vijftien werkdagen niet kon worden gerespecteerd, waardoor de commissaris-generaal volgens hen niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet. Verzoekers menen dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijneis*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschriften lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd in hun stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk te beschouwen. Aangezien de termijn van vijftien werkdagen een termijn van orde betreft, kunnen verzoekers evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoekers kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar zij beargumenteren dat de bestreden beslissingen niet konden worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 6° van de Vreemdelingenwet.

3.3.9. Na lezing van de administratieve dossiers dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekers ter ondersteuning van hun verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

3.3.9.1. In zoverre verzoekers in de verzoekschriften stellen dat de vrees die hun ouders hebben geuit – met name de vrees om slachtoffer te worden van bendes –, eveneens in hun hoofde geldt, erkennen zij aldus dat zij zich voor hun verzoeken om internationale bescherming (minstens ten dele) steunen op dezelfde gronden als deze die hun ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek, dat op basis van artikel 57/1, § 1 van de Vreemdelingenwet ook in naam van verzoekers als vergezellende minderjarige werd ingediend. De Raad herhaalt dat in zijn arrest nr. 265 643 van 16 december 2021, in navolging van de beslissingen van de commissaris-generaal van 27 mei 2021, werd besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van het verzoek om

internationale bescherming van de ouders van verzoekers. Met betrekking tot deze vrees voor de benedeleden wordt in voormeld arrest geoordeeld als volgt:

“Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat zij het niet eens zijn met de motieven in de bestreden beslissingen op basis waarvan tot de ongeloofwaardigheid van deze problemen wordt besloten, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten bijbrengen die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Zij ondernemen hiertoe geen enkele poging, doch beperken zich louter tot het volharden in hun verklaringen en het poneren dat zij op basis van deze problemen een gegronde vrees voor vervolging hebben, gelet op hun herkomst uit El Salvador en de aanwezigheid van de bendes in hun woonplaatsen. Een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon, volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de concrete en pertinente motivering in de bestreden beslissingen dat verzoekers hun persoonlijke problemen niet aannemelijk maken. Het komt aan verzoekers toe om deze motivering met concrete en valabele elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, doch zij blijven hier in gebreke.

Waar verzoekers verwijzen naar de consistente getuigenissen die zij over het incident van 1 oktober 2019 hebben afgelegd, die volgens hen gedetailleerd zijn, “doordrongen van een gevoel van doorleefde ervaring” en “volledig meegaand met betrekking tot het incident”, en zonder tegenstrijdigheden, plaatsen zij de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht. In navolging van de verwerende partij is ook de Raad van mening dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen aflegden over het incident van 1 oktober 2019. Ook in het verzoekschrift bieden zij geen duidelijkheid, doch beperken zij zich louter tot de bewering dat dergelijke dingen niet kunnen worden verklaard. Verzoekers bleven zeer vaag en onduidelijk wat betreft de ontsnapping van verzoeker aan de agressie van twee benedeleden – waarvan er één met het wapen in het hand het op verzoeker had gemunt. Er mag gelet op de door verzoekers geschetste omstandigheden wel degelijk worden verwacht dat minstens toch één van hen twee meer doorleefde details kan geven over het moment van ontsnapping. Voorts is het gedrag van de benedeleden in kwestie zoals door verzoekers werd beschreven, evenmin geloofwaardig te noemen gezien geen één van de twee benedeleden iets deed om verzoeker tegen te houden het huis binnen te gaan, noch om hem nadien te treffen of op te zoeken. Gelet op verzoekers eigen verklaringen is een dergelijke terughoudende en passieve reactie niet aannemelijk. Verzoekers voeren weliswaar ter verklaring aan dat zij op die dag een moment van intense stress beleefd hebben, waarbij evenwel dient te worden opgemerkt dat kan verwacht worden dat levensbepalende ervaringen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben waardoor er in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan gegeven worden. Aangezien verzoeker bij zijn woning beweerde te zijn bedreigd door benedeleden, waarvan er één met het wapen in de hand stond terwijl verzoekers zoon in zijn armen lag te slapen, kan weliswaar worden aangenomen dat dit voor enige stress zorgde bij verzoekers, doch dit verklaart niet waarom zij hierover dermate vage en onduidelijke verklaringen afleggen. Aangezien een dergelijke gebeurtenis toch een bepaalde impact heeft, kan wel degelijk worden verwacht dat zij hierover duidelijke en aannemelijke verklaringen kunnen afleggen. Het argument dat niet kan worden begrepen waarom de door verzoeker gegeven argumenten niet overtuigend zijn waar werd vastgesteld dat verzoeker consequent de eisen van de bende weigerde en dit omwille van de vrees te zullen worden gearresteerd wegens onwettelijke samensholing. Ook de Raad ziet samen met de verwerende partij niet in op welke wijze het aannemelijk zou kunnen zijn dat verzoeker zijn leven op de helling zou plaatsen en dit enkel en alleen uit een hypothetische vrees te worden gearresteerd wegens onwettelijke samensholing. Indien verzoeker daadwerkelijk in een levensbedreigende situatie verzeild was geraakt, kan niet worden ingezien dat hij niet inging op de eisen van de benedeleden en dit louter en alleen omdat hij angst had eventueel later gearresteerd te worden omwille van onwettige samensholing en het gegeven dat zij steeds zouden terugkomen. Verzoeker laat met dergelijke verklaringen de angst voor een hypothetische arrestatie omwille van een onwettige samensholing en de mogelijkheid dat hij opnieuw zou worden lastig gevallen worden veel zwaarder doorwegen dan een concrete en actuele angst voor zijn leven, hetgeen geheel niet geloofwaardig te noemen is. Verzoekers bieden in weerwil tot wat zij zelf menen echter geen enkele overtuigende verklaring. Ook ziet de Raad niet in op welke wijze de interpretatie van de verwerende partij subjectief en onevenredig zou zijn. Verzoekers lichten ook dit geheel niet toe. (...) Wat betreft de aanwezigheid van benedeleden in de wijk waar verzoekers stellen te wonen, kon wel degelijk worden vastgesteld dat verzoeker niet met zekerheid kon zeggen welke afdeling van bende 18 daar domineerde, terwijl hij dit wel kon zeggen over de wijk waar zijn ouders wonen. Zo antwoordde verzoeker op de vraag welke afdeling van de bende 18 aanwezig was in zijn wijk “Ik weet het niet, ik geloof dat het de revolucionaros was, het is nogal moeilijk” (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), terwijl hij resoluut “18 revolucionaros” opgeeft wanneer hij sprak van de bende in de wijk van zijn ouders en wanneer gevraagd wordt hoe het komt dat hij dit weet stelt “Binnen een wijk weet je wel welke

bende daar de macht heeft" (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Dit laatste antwoord staat dan ook in schril contrast met zijn eerdere verklaringen over de bende aanwezig in zijn eigen wijk, waarbij moet worden aangestipt dat hij zijn antwoord aanvatte met "Ik weet het niet". Het gegeven dat verzoekster vlot kon antwoorden op de vraag welke afdeling actief was in hun wijk en dat in algemene informatie ook gesproken wordt over de aanwezigheid van de "barrio 18 Revolutionnaires", verschoont noch verklaart de vaststelling dat verzoeker hierover enige twijfel had en zelfs aanvankelijk stelde dit niet te weten. Hoewel verzoekers menen dat dit irrelevant is, doet een dergelijke vaststelling wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met deze bende en de nood aan internationale bescherming omwille van deze bende. De Raad is voorts evenzeer van mening dat ook het feit dat verzoekers ondanks de door hen geschetste omstandigheden terugkeerden naar huis en dit omwille van het ophalen van kledij opnieuw afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun beweerde vrees en bijgevolg aan de geloofwaardigheid van hun algehele relaas. Het argument dat verzoeker vergat te vermelden dat zij tijdens hun bezoek ook de nodige documenten hebben opgehaald omdat dit iets vanzelfsprekend was, kan niet overtuigen. Aan verzoeker werd immers specifiek gevraagd hoe het kwam dat hij besliste om kledij te gaan ophalen en dit in het licht van de beweerde vrees voor zijn leven, enkel antwoordde dat hij niets had buiten een uniform en vermeldt hij bij verdere bevraging omtrent het onontbeerlijke karakter van de kledij, niets over de nodige documenten die moesten worden opgehaald (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20, 21). Uit de notities blijkt dat verzoeker ruimschoots de kans heeft gekregen om daarbij ook zijn paspoort te vermelden als reden waarom hij een dergelijke hachelijke onderneming zou doen te meer zo blijkt uit de bevraging duidelijk getwijfeld werd aan de noodzaak van de kledij. Verzoekster vermeldde op haar beurt dan weer niets over deze ontbrekende kledij (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) die volgens verzoeker onontbeerlijk was om opnieuw zijn leven te gaan wagen en terug te keren naar hun huis, maar zij heeft het onmiddellijk over de noodzaak van het paspoort van verzoeker (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Daarnaast werd vastgesteld dat verzoekster geen geloofwaardige verklaring kon geven voor het feit dat zij haar echtgenoot vergezelde en zij louter voor het nemen van documenten haar eigen leven nogmaals zou riskeren in plaats van instructies aan verzoeker over de vindplaats te geven. De Raad acht een dergelijke handelwijze doe dan ook geenszins geloofwaardig te meer verzoekster zelf verklaarde dat terugkeren naar de wijk risicovol was en dat een kwestie van uitdagen van lot was (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9) en zij hun zoon achterlieten bij verzoekers ouders (Notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 20). Het gegeven dat hun bezoek slechts dertig minuten heeft geduurd werpt hier geen ander licht op. De vaststelling dat zowel verzoeker als verzoekster verklaarden dat er meer bendeaanwezigheid was in de wijk tijdens de middag en namiddag, maar dat zij om drie uur in de namiddag terugkeerden naar de wijk om kledij op te halen, brengt hun geloofwaardigheid verder in het gedrang. Waar zij in het verzoekschrift nog aangeven dat uit hun verklaringen blijkt dat de bendeleden specifieke doelwitten hebben tijdens de middag en namiddag, verklaren zij niet waarom zij geen beter tijdstip hebben uitgekozen teneinde zich terug naar huis te wagen. Zij lopen met de terugkeer om drie uur in de namiddag immers een hoger risico te zullen worden opgemerkt door de bende en dit gelet op hun verhoogde activiteit en aanwezigheid in de wijk, hetgeen dan ook niet kan worden verzoend met een vrees voor hun leven en risico op ernstige schade. Waar verzoekers erop wijzen dat zij zeer ongerust waren over wat zij hadden meegemaakt, dat de reis stresserend was en dat zij moesten terugkeren naar hun huis om belangrijke zaken op halen, overtuigen zij geenszins. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoekster terugkeerde naar El Salvador, nadat zij het land op veilige wijze had kunnen verlaten en zich bij haar familie bevond in Honduras. Verzoekster slaagt er ook niet in een valabele verklaring te geven voor haar handelen en zich opnieuw bloot te stellen aan het gevaar in El Salvador, en bovendien naar gebied van bende 18 revolucionarios, waar ze naar eigen zeggen reeds op dat moment actuele en concrete problemen had gekend, derwijze dat ze het land is moeten ontvluchten. De keuze terug te keren doet dan ook afbreuk aan de beweerde vrees en bijgevolg aan de geloofwaardigheid van het relaas. (...)"

De commissaris-generaal oordeelt in casu dan ook op goede gronden dat om voormelde redenen evenmin kan worden aangenomen dat er in hoofde van verzoekers elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade.

3.3.9.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekers in voorliggende verzoekschriften geen concreet verweer voeren tegen de motieven waar in de bestreden beslissingen nog terecht wordt uiteengezet dat (ii) wat betreft de vrees die door de moeder van verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster naar voren werd gebracht – dat verzoekers door de bende gerekruteerd zouden worden, en meer bepaald dat verzoekster mogelijks drugs zou moeten verkopen of op wacht staan – en inzake de vrees die

verzoeker zelf aanhaalde dat El Salvador geen veilig land is, dat hij vreest dat de bendeleden hem kunnen meenemen, hem wapens tonen of iets zullen aandoen, moet worden opgemerkt dat verzoekers nooit problemen in die zin hebben gehad en er noch in de verklaringen van verzoekers noch in de verzoeken van hun moeder concrete indicaties te vinden zijn waaruit zou blijken dat zij problemen met de bendes dienen te vrezen. Verzoekers ouders baseren zich voor dergelijke vrees veeleer op vermoedens en algemene informatie wat niet volstaat om een persoonlijke nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken; (iii) waar de moeder van verzoekers tijdens het persoonlijk onderhoud van verzoekster nog op algemene wijze een vrees aanhaalt naar aanleiding van de noodtoestand waarbij verzoeker zou worden ingerekend door de politie als mogelijk bendelid, moet worden opgemerkt dat een verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst hoe dan ook niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers het risico lopen blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die bijdragen aan het besluit dat verzoekers geen specifieke en individuele elementen aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.9.3. Verzoekers beargumenteren in de verzoekschriften dat zij bij een terugkeer naar El Salvador niet meer een “*normaal leven*” zullen kunnen leiden zoals zij dit thans in België hebben. Verder benadrukken zij te vrezen dat hun ouders niet meer de middelen zullen hebben om hen te voorzien in hun basisbehoeften, gelet op de langdurige periode dat zij El Salvador hebben verlaten en zij bij een terugkeer opnieuw van nul moeten beginnen.

De Raad benadrukt dat een algemene precare socio-economische situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van Richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo oordeelde het Hof dat het feit dat het risico op onmenselijke behandeling wegens een ernstige ziekte als gevolg van het ontbreken van de nodige gezondheidszorg in het land van herkomst in uitzonderlijke gevallen onder artikel 3 van het EVRM valt, niet betekent dat een derdelander die aan dergelijke ziekte lijdt op grond van de Kwalificatierichtlijn subsidiaire bescherming moet worden verleend. Uit artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5, § 1 de omzetting in Belgisch recht vormt, volgt immers dat ernstige schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Naar analogie en samen gelezen met de rechtspraak van het EHRM inzake de relevantie van socio-economische omstandigheden in asielzaken is vereist dat de precare socio-economische situatie in het land van herkomst moet zijn veroorzaakt door het handelen of nalaten van een overheids- of niet-overheidsactor van vervolging, waardoor de verzoeker in een situatie van extreme armoede belandt die gepaard gaat met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien, om in een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te resulteren. Verzoekers tonen niet aan dat de socio-economische situatie in El Salvador het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten te handelen van een actor van vervolging of ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij naar school is gegaan in El Salvador (CGVS M, p. 4). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn vader werkte in een restaurant (*ibid.*) en zijn moeder in een fabriek (*ibid.*). Verzoeker bevestigt bovendien dat hij nog contact heeft met zijn ooms, tantes, grootouders, neven en nichten (CGVS M, p. 5), hetgeen wijst op een sociaal netwerk aldaar. Verzoekers tonen, gelet op het voorgaande en rekening houdend met het feit dat zij zich in de verzoekschriften beperken tot blote beweringen in dit verband, bijgevolg niet aan dat zij, in geval van terugkeer naar El Salvador zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien.

In zoverre verzoekers in de verzoekschriften stellen dat zij alleen zouden achterblijven indien hun ouders zouden moeten terugkeren naar El Salvador, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of verzoekers eigen feiten aanhalen

die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Wat betreft de vrees van verzoekers om gerekruteerd te worden door bendes, kan dienstig worden verwezen naar hetgeen volgt.

3.3.9.4. Verzoekers stellen te vrezen niet uit handen van de (dominante) bendes in El Salvador te kunnen blijven en aldus gedwongen te worden gerekruteerd, te meer door hun jonge leeftijd en hun ouders niet over de noodzakelijke middelen beschikken om te ontkomen aan de bendes. Verzoekers stellen verder dat hun leven in gevaar is omdat zij kunnen worden ingeschakeld door de bendes binnen hun structuur, onder meer voor het verkopen van drugs of het uitvoeren van andere taken. Verzoekers verwijzen hierbij naar de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van maart 2016 waarin kinderen, vrouwen en meisjes worden aangeduid als mogelijke risicoprofielen.

Uit de objectieve landeninformatie bijgebracht door beide partijen blijkt dat kinderen, in het bijzonder zij die afkomstig zijn uit gebieden waar bendes opereren, nood kunnen hebben aan internationale bescherming, doch dat dit afhankelijk is van hun individuele omstandigheden (COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 4 juli 2022, p. 19; UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from El Salvador*", p. 35-36). Er kan uit de neergelegde en beschikbare landeninformatie in dit kader niet worden afgeleid dat het louter terugkeren naar en aanwezig zijn in El Salvador zou kunnen volstaan om in hoofde van verzoekers te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees of een reëel risico om slachtoffer te worden van dergelijke praktijken. Het aanhalen van algemene informatie volstaat *in casu* dus niet. De vrees voor rekrutering die verzoekers hebben moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Verzoekers dienen op hun persoon betrokken elementen of feiten aan te reiken die relevant kunnen zijn om een risico op rekrutering aannemelijk te maken.

De Raad kan na lezing van het rechtsplegingsdossier geen omstandigheden in hoofde van verzoekers vaststellen waaruit blijkt dat zij in het vizier zouden komen van bendes voor rekrutering. Er blijkt bijvoorbeeld niet dat verzoekers en hun ouders zich in een precare socio-economische situatie bevonden noch dat verzoekers of hun ouders enige affiniteit zouden hebben met de bendes. Zo blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat verzoeker naar school ging (CGVS M, p. 5) en dat hun vader in een restaurant werkte en hun moeder in een fabriek (*ibid.*). Verzoekers maken, naast hun vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door de bende 18 *revolucionarios* of door een andere bende zullen worden vervolgd of gevisieerd. Verzoekers geven ook geen voorbeelden van familieleden, vrienden of burens die daadwerkelijk zouden zijn gerekruteerd (CGVS M p. 3). Het relaas van verzoekers bevat aldus geen geloofwaardige of overtuigende elementen waaruit kan blijken dat zij werden of zouden kunnen worden benaderd door bendes in het kader van een rekrutering.

3.3.9.5. Zo verzoekers in de verzoekschriften in hoofde van verzoekster nog bijkomend erop wijzen dat zij nog een jong meisje is en dreigt terecht te komen in een cultuur waarbij geweld tegen vrouwen is genormaliseerd en zij hiertoe verwijzen naar de bevindingen van de *Comisión Interamericana de Derechos Humanos* (CIDH) in december 2019 waaruit onder meer blijkt dat El Salvador doordrongen is van discriminerende sociaal-culturele modellen die ervoor zorgen dat geweld ten opzichte van vrouwen genormaliseerd en getolereerd wordt, benadrukt de Raad dat de beschermingsverzoeken van meisjes en jonge vrouwen inderdaad met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht. Uit de aangehaalde landeninformatie van verzoekers in de verzoekschriften blijkt evenwel niet dat alle jonge vrouwen en meisjes in El Salvador een groep vormen die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 19-21). Zoals in de UNHCR-richtlijnen van maart 2016 zelf wordt benadrukt, is het risico afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, *in casu* hun specifiek profiel of specifieke omstandigheden (UNHCR "*Eligibility Guidelines*" van maart 2016, p. 36-37). Een loutere verwijzing naar het enkele feit dat verzoekster een meisje is en naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, volstaat dan ook niet om een individueel en objectief risico vast te stellen in hoofde van verzoekster.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar rechtspraak van de Raad, wordt herhaald dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht.

3.3.9.6. In ondergeschikte orde vorderen verzoekers in de verzoekschriften om hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43). Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoeker beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bende gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“Salvador. Situation sécuritaire”* van 4 juli 2022, p. 15-23; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus van 4 juli 2022, p. 9-15). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in geval van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Verzoekers tonen in de verzoekschriften geenszins aan dat het niet langer opgaat te stellen dat het (criminele) geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is en bovendien niet plaatsvindt in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.9.7. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissingen aldus wordt weerlegd, blijven zij onverminderd overeind en worden zij door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.3.9.8. Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissingen terecht besloten dat verzoekers geen eigen feiten hebben aangehaald in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

3.3.9.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt dat hij op het CGVS door een gespecialiseerde *protection officer* werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt dat, gelet op verzoeksters jonge leeftijd en gebrek aan voldoende onderscheidingsvermogen, verzoeksters moeder op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid om verzoeksters vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekers vorderen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep in beide zaken wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET